

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Конвенції про екстрадицію

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Конвенції про екстрадицію, укладеної в м. Монтевідео (Республіка Уругвай) 26 грудня 1933 року (додається), яка набирає чинності для України через тридцять днів після здачі на зберігання Україною її документа про приєднання, із такими заявою і застереженнями:

до статті 2:

"Україна не видаватиме іншій державі громадян України";

до статті 3:

"Україна може відмовити у видачі особи у випадку, якщо є обґрунтовані підстави вважати, що екстрадиція суперечить інтересам національної безпеки України";

до статей 5 і 9:

"В Україні запити про екстрадицію складає та отримує Офіс Генерального прокурора (під час досудового розслідування) та Міністерство юстиції України (під час судового провадження або виконання вироку)".

Президент України

м. Київ

18 жовтня 2022 року

№ 2674-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

КОНВЕНЦІЯ ПРО ЕКСТРАДИЦІЮ

Уряди, представлені на Сьомій міжнародній конференції Американських Держав:

Бажаючи укласти Конвенцію про екстрадицію, призначили наступних повноважних представників:

Гондурас: Мігель Пас Бараона, Аугусто К. Коельйо, Луїс Богран.

Сполучені Штати Америки: Корделл Халл, Александер У. Уедделл, Джей. Рьобен Кларк, Джей. Батлер Райт, Спрюй Брейден, Міс Софонісба Пі. Брекенрідж.

Сальвадор: Гектор Давид Кастро, Артуро Рамон Авіла, К. Сіпріано Кастро.

Домініканська Республіка: Туліо М. Сестеро.

Гаїті: Джастін Барау, Френсіс Сальгадо, Антуан П'єр-Поль, Едмонд Мангонес.

Аргентина: Карлос Сааведра Ламос, Хуан Ф. Кафферата, Рамон С. Кастільйо, Карлос Бреббія, Ісідоро Руїс Морено, Луїс А. Подеста Коста, Рауль Пребіш, Даніель Антоколец.

Венесуела: Сесар Сумета, Луїс Чуріон, Хосе Рафаель Монтілья.

Уругвай: Альберто Маньє, Хуан Хосе Амесага, Хосе Г. Антунья, Хуан Карлос Бланко, сеньйора Софія А.В. де Демічелі, Мартін Р. Ечегойен, Луїс Альберто де Еррера, Педро Маніні Ріос, Матео Маркес Кастро, Родольфо Мессера, Октавіо Морато, Луїс Моркіо, Теофіло Піньейро Чаїн, Дардо Регулес, Хосе Серрато, Хосе Педро Варела.

Парагвай: Хусто Пастор Бенітес, Херонімо Ріарт, Орасіо А. Фернандес, сеньйоріта Марія Ф. Гонсалес.

Мексика: Хосе Мануель Пуч Касоранк, Альфонсо Реес, Базіліо Вадільйо, Хенаро В. Васкес, Ромео Ортега, Мануель Х. Сьєрра, Едуардо Суарес.

Панама: Х.Д. Аросемена, Едуардо Е. Ольгін, Оскар Р. Муйєр, Махін Понс.

Болівія: Касто Рохас, Давід Альвестегі, Артуро Пінто Ескальєр.

Гватемала: Альфредо Скіннер Клее, Хосе Гонсалес Кампо, Карлос Саласар, Мануель Арройо.

Бразилія: Афраніо де Мейо Франко, Лусійо А. да Кунья Буєно, Франсіско Луїс да Сільва Кампос, Хільберто Амадо, Карлос Чагас, Самуель Рібейро.

Еквадор: Аугусто Агірре Апарісіо, Умберто Альборнос, Антоніо Парра, Карлос Пуч Вілассар, Артуро Скароне.

Нікарагуа: Леонардо Аргуейо, Мануель Кордеро Реес, Карлос Квадра Пасос.

Колумбія: Альфонсо Лопес, Раймундо Рівас, Хосе Камачо Карреньйо.

Чилі: Мігель Кручага Токорналь, Октавіо Сеньйорет Сільва, Густаво Рівера, Хосе Рамон Гутьєррес, Фелікс Ньето дель Ріо, Франсіско Фігероа Санчес, Бенхамін Коен.

Перу: Альфредо Сольф і Мурро, Феліпе Барреда Лаос, Луїс Фернан Сіснерос.

Куба: Анхель Альберто Хірауді, Ермініо Портей Віла, Альфредо Ногейра.

Які після надання своїх повноважень в належній та законній формі, домовились про таке:

Стаття 1. Кожна з Держав-підписантів згідно з положеннями цієї Конвенції бере на себе зобов'язання видавати будь-якій запитуючій Державі осіб, які можуть перебувати на їхніх територіях і які є обвинуваченими або засудженими. Це право може бути використано лише за таких обставин:

а) Якщо запитуюча Держава має юрисдикцію судити та застосовувати покарання за правопорушення, у якому обвинувачується особа, яку вона бажає екстрадувати.

б) Якщо діяння, за яке вимагається екстрадиція, є злочином і карається відповідно до законів запитуючої Держави та запитуваної Держави мінімальним покаранням у виді позбавлення волі на один рік.

Стаття 2. Коли особа, екстрадиція якої вимагається, є громадянином запитуваної Держави, можливість або неможливість її видачі визначається у судовому рішенні запитуваної Держави відповідно до законодавства чи обставин справи. Якщо обвинуваченого не видають, остання Держава зобов'язана розпочати провадження проти такої особи за злочин, в якому вона обвинувачується, якщо такий злочин відповідає умовам, встановленим у підпункті (б) попередньої статті. Запитуючій Державі повідомляють про винесений вирок.

Стаття 3. Екстрадиція не здійснюється:

а) Коли до арешту обвинуваченої особи закінчились строки давності притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку відповідно до законодавства запитуючої Держави або запитуваної Держави.

б) Коли обвинувачена особа відбула своє покарання в країні, де був вчинений злочин, або коли вона могла бути помилувана чи до неї могла бути застосована амністія.

с) Коли обвинувачену особу засуджено або відносно неї триває судове провадження у запитуваній Державі за діяння, у якому її обвинувачують і на якому ґрунтується запит про екстрадицію.

д) Коли обвинувачена особа повинна постати перед будь-яким надзвичайним трибуналом чи судом запитуючої Держави. Військові суди не вважаються такими трибуналами.

е) Коли правопорушення має політичний характер або пов'язаний з ним. Замах на життя глави Держави або членів його сім'ї не вважається політичним правопорушенням.

ф) Коли правопорушення є суто військовим або спрямоване проти релігії.

Стаття 4. Визначення того, чи застосовувати винятки, зазначені в попередній статті, належить виключно запитуваній Державі.

Стаття 5. Запит про екстрадицію складається відповідним дипломатичним представником. Коли такого представника немає, консульські посадові особи можуть виконати цю функцію або уряди можуть безпосередньо зноситися один з одним. До кожного запиту про екстрадицію додаються такі документи мовою запитуваної країни:

а) Засвідчена копія вироку, якщо обвинувачена особа була засуджена та визнана винною судами запитуючої Держави;

б) Коли особі лише пред'явлено обвинувачення, засвідчена копія ордеру про затримання, виданого компетентним суддею, з точним описом інкримінованого правопорушення, копія відповідних положень кримінального законодавства, а також копія законів, що стосуються строків давності притягнення до кримінальної відповідальності чи виконання покарання.

с) Стосовно особи, якій пред'явлено обвинувачення, або яку вже було засуджено, надається уся можлива інформація особистого характеру, яка може допомогти ідентифікувати особу, екстрадиція якої запитується.

Стаття 6. Коли особа, екстрадицію якої запитують, підлягає притягненню до кримінальної відповідальності або вже засуджена у запитуваній Державі, за злочин, вчинений до запиту про екстрадицію, рішення про екстрадицію приймається одразу, але передача обвинуваченої особи

запитуючій Державі відкладається до закінчення розгляду справи або відбуття покарання.

Стаття 7. Коли декілька держав запитують екстрадицію особи за одне і те саме правопорушення, перевага надається Державі, на території якої таке правопорушення було вчинено. Якщо особу розшукують за вчинення декількох злочинів, перевага надається Державі, в межах якої був вчинений злочин, за який передбачено більш суворе покарання згідно із законодавством Держави, що видає.

У випадку, якщо йдеться про різні діяння, які у запитуваній Державі вважаються діяннями однакової тяжкості, перевага визначатиметься черговістю отримання запитів.

Стаття 8. Рішення за запитом про екстрадицію приймається відповідно до внутрішнього законодавства запитуваної Держави судовим або адміністративним органом. Особа, видача якої запитується, має право використовувати всі засоби правового захисту та ресурси, дозволені таким законодавством.

Стаття 9. Після отримання запиту про екстрадицію у формі, визначеній у статті 5, запитувана Держава вживає всіх необхідних заходів для арешту особи, видача якої вимагається.

Стаття 10. Запитуюча Держава може за допомогою будь-якого засобу зв'язку просити про тимчасове або запобіжне затримання особи, у разі наявності принаймні ордеру суду про затримання особи та якщо Держава одночасно висловлює готовність вимагати екстрадицію в установленому порядку. Запитувана Держава вирішує питання про негайний арешт обвинуваченої особи. Якщо протягом максимум двох місяців після того, як запитуючу Державу було повідомлено про арешт особи, ця Держава офіційно не подала запит про екстрадицію, затриману особу звільняють, і її екстрадиція може знову вимагатися лише у порядку статті 5.

Запитуюча Держава несе виключну відповідальність за будь-яку шкоду, що може виникнути внаслідок тимчасового або запобіжного затримання особи.

Стаття 11. Якщо екстрадицію дозволено та запитовану особу передано у розпорядження дипломатичного агента запитуючої Держави, і протягом двох місяців з моменту, коли зазначеного агента повідомили про це, особу не було доправлено за призначенням, вона звільняється і не може бути знову затримана з тієї ж причини.

Двомісячний строк скорочується до сорока днів, якщо відповідні країни є сусідніми.

Стаття 12. У разі відмови в екстрадиції особи, запит не може бути повторно направлений у зв'язку з тим же інкримінованим діянням.

Стаття 13. Запитуюча Держава може призначити одного або декількох конвоїрів з метою прийняття екстрадованої особи, але такі конвоїри підпорядковуються розпорядженням поліції або інших органів Держави, що дозволила екстрадицію, або транзитних держав.

Стаття 14. Передача екстрадованої особи запитуючій Державі відбувається у найбільш доречному місці на кордоні або в найбільш доступному порту, якщо передача такої особи відбувається через водний простір.

Стаття 15. Предмети, виявлені у екстрадованої особи, отримані внаслідок вчинення незаконного діяння, у зв'язку з яким вимагається екстрадиція, або які можуть бути використані як доказ, конфіскуються та передаються запитуючій Державі, не зважаючи на те, що обвинувачену особу може бути неможливо видати через нестандартну ситуацію, таку як її втеча або смерть.

Стаття 16. Витрати на арешт, тримання під вартою, утримання та транспортування особи, а також предметів, згаданих у попередній статті, покриваються державою, що дозволила екстрадицію, до моменту передачі, і після цього покриватимуться запитуючою Державою.

Стаття 17. У разі задоволення запиту про екстрадицію запитуюча Держава зобов'язується:

а) Не судити та не застосовувати покарання до особи за загальне правопорушення, яке було вчинено до направлення запиту про екстрадицію, яке не було включено до вказаного запиту, за винятком випадків, коли заінтересована сторона явно дає на це згоду.

б) Не судити та не застосовувати покарання до особи за політичне правопорушення або за правопорушення, пов'язане з політичним, вчинене до запиту про екстрадицію.

в) Застосувати до обвинуваченої особи м'якше покарання, ніж смертна кара, якщо згідно із законодавством країни, в якій особа переховувалася, смертна кара не застосовується.

г) Надати державі, що дозволила видачу, засвідчену копію винесеного вироку.

Стаття 18. Держави, що підписали Конвенцію, зобов'язуються дозволяти транзит через їхні відповідні території будь-якої особи, чия екстрадиція була дозволена іншою Державою третій Державі, вимагаючи лише оригінал або засвідчену копію рішення, яким країна, в якій особа переховувалася, дозволила екстрадицію.

Стаття 19. Жоден запит про екстрадицію не може ґрунтуватися на положеннях цієї Конвенції, якщо правопорушення, про яке йдеться, було вчинено до здачі на зберігання ратифікаційної грамоти.

Стаття 20. Ця Конвенція підлягає ратифікації за допомогою загально прийнятих правових форм у кожній з Держав, що підписали цю Конвенцію, і набирає чинності для кожної з них через тридцять днів після здачі на зберігання відповідної ратифікаційної грамоти. Міністр закордонних справ Республіки Уругвай передає автентичні засвідчені копії Урядам із зазначеною вище метою ратифікації. Ратифікаційна грамота здається на зберігання до архівів Панамериканського союзу у Вашингтоні, який повідомляє про таке зберігання урядам Держав, що підписали цю Конвенцію. Таке повідомлення вважається обміном ратифікаційними грамотами.

Стаття 21. Ця Конвенція не скасовує та не змінює двосторонні або багатосторонні договори, які на сьогоднішній день є чинними між Державами, що її підписали. Проте якщо будь-який із зазначених договорів втратить чинність, ця Конвенція набере чинності та застосовуватиметься одразу між відповідними державами, якщо кожна з них виконала положення попередньої статті.

Стаття 22. Ця Конвенція залишатиметься чинною протягом необмеженого часу, але може бути денонсована шляхом повідомлення за один рік, направленою Панамериканському союзу, який передає його іншим урядам Держав, що підписали Конвенцію. Після спливу цього періоду Конвенція припиняє свою дію щодо Сторони, яка її денонсує, але залишатиметься чинною для решти Високих Договірних Сторін.

Стаття 23. Ця Конвенція є відкритою для прийняття та приєднання до неї інших держав, які не є Державами, що підписали Конвенцію. Відповідні документи зберігатимуться в архіві Панамериканського союзу, який передаватиме їх іншим Високим Договірним Сторонам.

На посвідчення чого наведені нижче уповноважені представники підписали цю Конвенцію англійською, іспанською, португальською та французькою мовами та скріпили їх своїми відповідними печатками в місті Монтевідео, Республіка Уругвай, цього дня 26 грудня 1933 року.

Застереження

Делегація Сполучених Штатів Америки, підписуючи цю Конвенцію про екстрадицію, висловлює застереження проти застосування наступних статей:
Стаття 2 (друге речення, текст англійською мовою);
Стаття 3, пункт d;
Статті 12, 15, 16 та 18.

Сальвадор висловлює застереження про те, що, хоча і приймає в цілому принцип статті XVIII Міжамериканської Конвенції про екстрадицію, чітко зазначає виняток, що він не може співпрацювати у екстрадиції своїх громадян, що заборонено його Політичною конституцією, дозволяючи транзит через свою територію зазначеним громадянам, коли одна іноземна Держава видає їх іншій.

Мексика підписує Конвенцію про екстрадицію із заявою щодо пункту f статті 3 про те, що внутрішнє законодавство Мексики не визнає правопорушень проти релігії. Вона не підпише факультативне положення цієї Конвенції.

Делегація з Еквадору у відносинах з країнами, з якими Еквадор підписав конвенції про екстрадицію, приймає положення, встановлені у цій Конвенції, у частині, що не суперечить зазначеним конвенціям.

Гондурас

підписи

Сполучені Штати Америки

підписи

Сальвадор

підписи

Домініканська Республіка

підпис

Гаїті

підписи

Аргентина

підписи

Венесуела

Уругвай

підписи

Парагвай

підписи

Мексика

підписи

Панама

підписи

Болівія

Гватемала

підписи

Бразилія

підписи

Еквадор

підписи

Нікарагуа

підписи

Колумбія

підписи

Чилі

підписи

Перу

підпис

Куба

підписи

0158/21

**Факультативне положення
до Конвенції про екстрадицію**

Держави, які підписали це положення, незважаючи на статтю 2 викладеної вище Конвенції про екстрадицію, домовились між собою, що в жодному разі громадянство правопорушника не може перешкоджати його екстрадиції.

Це положення відкрите для тих Держав, які підписали згадану Конвенцію про екстрадицію та бажають керуватися ним у майбутньому, для цілей чого буде достатньо повідомити про своє дотримання Панамериканському союзу.

Аргентина

підписи

015813

Застереження до Конвенції про екстрадицію

1. Еквадор

(застереження, висловлене під час підписання)

Делегація з Еквадору у відносинах з країнами, з якими Еквадор підписав конвенції про екстрадицію, приймає положення, встановлені у цій Конвенції, у частині, що не суперечить зазначеним конвенціям.

(застереження, висловлене під час ратифікації)

Із застереженням, висловленим під час підписання.

2. Сальвадор

(застереження, висловлене під час підписання)

Сальвадор висловлює застереження про те, що, хоча і приймає в цілому принцип статті XVIII Міжамериканської Конвенції про екстрадицію, чітко зазначає виняток, що він не може співпрацювати в екстрадиції своїх громадян, що заборонено його Політичною Конституцією, дозволяючи транзит через свою територію зазначеним громадянам, коли одна іноземна Держава видає їх іншій.

(застереження, висловлене під час ратифікації)

Додаючи до статті 18 після коми такий абзац: «За винятком випадку екстрадиції громадянина, незалежно від того, за який злочин його видано, або іноземця, якщо його екстрадиція є результатом діяння, що має характер політичного правопорушення або цивільного правопорушення пов'язаного характеру».

3. Сполучені Штати Америки

(застереження, висловлене під час підписання)

Делегація Сполучених Штатів Америки, підписуючи цю Конвенцію про екстрадицію, висловлює застереження проти застосування наступних статей:

Стаття 2 (друге речення, текст англійською мовою);

Стаття 3, пункт d;

Статті 12, 15, 16 та 18.

(застереження, висловлене під час ратифікації)

З розумінням того, що стаття 2, пункт d статті 3, і статті 12, 15, 16 і 18 застережені при застосуванні Конвенції як заявлено делегацією Сполучених Штатів, і що ці статті та пункт не матимуть зобов'язуючого характеру для Сполучених Штатів Америки, за винятком випадку та доки у подальшому не будуть ратифіковані відповідно до Конституції Сполучених Штатів Америки.

4. Мексика

(застереження, висловлене під час підписання)

Мексика підписує Конвенцію про екстрадицію із заявою щодо пункту f статті 3 про те, що внутрішнє законодавство Мексики не визнає правопорушень проти релігії. Вона не підпише факультативне положення цієї Конвенції.

(застереження, висловлене під час ратифікації)

Із застереженням, висловленим під час підписання.

5. Чилі

(застереження, висловлене під час ратифікації)

Із застереженням, що Республіка Чилі може застосовувати попередні конвенції про екстрадицію, які все ще є чинними, і положення яких можуть не узгоджуватися із зазначеною Конвенцією; та із (наступним) застереженням, що стаття 15 цієї Конвенції не може застосовуватися проти прав третіх сторін.

6. Гондурас

(застереження, висловлене під час ратифікації)

Стосовно статті 18 Уряд Гондурасу не вважає себе зобов'язаним дозволяти транзит через свою територію особи, екстрадиція якої надається іншою Державою, якщо така особа має громадянство Гондурасу, і Уряд Гондурасу утримується від надання своєї згоди стосовно факультативного положення.

7. Казахстан

Республіка Казахстан 03 січня 2018 року передала на зберігання депозитарію документ про приєднання до Конвенції про екстрадицію 1933 року в штаб-квартирі ОАД у м. Вашингтон, округ Колумбія, Сполучені Штати. Документ містить деякі заяви. З цієї нагоди Уряд Казахстану повідомив про призначення «Департаменту міжнародного співробітництва Офісу Генерального прокурора» центральним органом для цілей Конвенції про екстрадицію.

герб

**МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ
РЕСПУБЛІКИ КАЗАХСТАН**

ДОКУМЕНТ ПРО ПРИЄДНАННЯ

БЕРУЧИ ДО УВАГИ Конвенцію про екстрадицію, підписану 26 грудня 1933 року у місті Монтевідео (далі - Конвенція),

І ОСКІЛЬКИ відповідно до статті 23 Конвенція є відкритою для прийняття і приєднання держав, які не є Державами, що підписали Конвенцію,

ЦИМ я, Кайрат Абдрахманов, Міністр закордонних справ Республіки Казахстан, заявляю, що Республіка Казахстан, розглянувши вищезгадану Конвенцію, приєднується до неї і зобов'язується добросовісно здійснювати та виконувати положення, що містяться в ній, з такими заявами:

- 1) Республіка Казахстан, відповідно до першого речення Статті 2 Конвенції та свого національного законодавства, не видає своїх громадян;
- 2) Республіка Казахстан виконує свої зобов'язання згідно зі статтею 15 Конвенції відповідно до свого національного законодавства.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО, я підписую цей документ про приєднання у Астані, п'ятнадцятого грудня 2017 року.

підпис, печатка
Кайрат Абдрахманов

**Генеральний секретаріат
Організації Американських держав
Вашингтон**